Едгар Алан По

ИСТОРИЯТА НА АРТЪР ГОРДЪН ПИМ ОТ НАНТЪКЕТ

ГРОТЕСКИ И АРАБЕСКИ
(разкази)

София, 2014

Преводът е направен по:

Edgar Allan Poe
Prose

На корицата: портрет на Едгар Алан По, художник Петър Станимиров

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Борис Миндов, Георги Рупчев,
Марин Стефанов, Милена Попова, Светла Христова, 2014
© Петър Станимиров, художник, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-539-3

Едгар Алан По

ИСТОРИЯТА НА АРТЪР ГОРДЪН ПИМ ОТ НАНТЪКЕТ

ГРОТЕСКИ И АРАБЕСКИ (РАЗКАЗИ)

Превод от английски
Марин Стефанов
Милена Попова
Борис Миндов
Светла Христова
Георги Рупчев

ИЗТОК
ЗАПАД

Колекция „Върхове“

1. Джеймс Джойс	◆	Одисей
2. Ханс Якоб Гримелсхаузен	◆	Приключенията на Симплицисимус
3. Даниъл Дефо	◆	Животът и приключенията на Робинзон Крузо
4. Артър Конан Дойл	◆	Три романа с Шерлок Холмс
5. Джонатан Суифт	◆	Пътешествията на Гъливер
6. Чарлз Дикенс	◆	Големите надежди
7. Хърман Мелвил	◆	Моби Дик
8. Робърт Луис Стивънсън	◆	Избрано
9. Алфонс Доде	◆	Дребосъчето
10. Стендал	◆	Червено и черно
11. Александър Дюма	◆	Граф Монте Кристо. Том 1
12. Марк Твен	◆	Принцът и просякът Приключенията на Хъкълбери Фин

Съдържание

Историята на Артър Гордън Пим от Нантъкет

(Превод Марин Стефанов)

Предисловие 9
Първа глава 12
Втора глава 21
Трета глава 33
Четвърта глава 41
Пета глава 47
Шеста глава 54
Седма глава 62
Осма глава 68
Девета глава 76
Десета глава 83
Единайсета глава 88
Дванайсета глава 94
Тринайсета глава 102
Четиринайсета глава 111
Петнайсета глава 119
Шестнайсета глава 124
Седемнайсета глава 129
Осемнайсета глава 134
Деветнайсета глава 140
Двайсета глава 145
Двайсет и първа глава 151

Двайсет и втора глава 155
Двайсет и трета глава 161
Двайсет и четвърта глава 166
Двайсет и пета глава 172
Бележка 177

Гротески и арабески
(разкази)

Месмерическо откровение 183
(Превод Милена Попова)

Откраднатото писмо 194
(Превод Борис Миндов)

Сърце на издайник 212
(Превод Светла Христова)

Черният котарак 218
(Превод Георги Рупчев)

Крушението на ашъровия дом 229
(Превод Светла Христова)

Бурето с амонтилядо 248
(Превод Милена Попова)

Ангелът на удивителното. *Екстраваганца* 255
(Превод Светла Христова)

Скоклъо, или осемте оковани орангутана 265
(Превод Милена Попова)

Уилям Уилсън 273
(Превод Милена Попова)

Историята на Артър Гордън Пим от Нантъкет

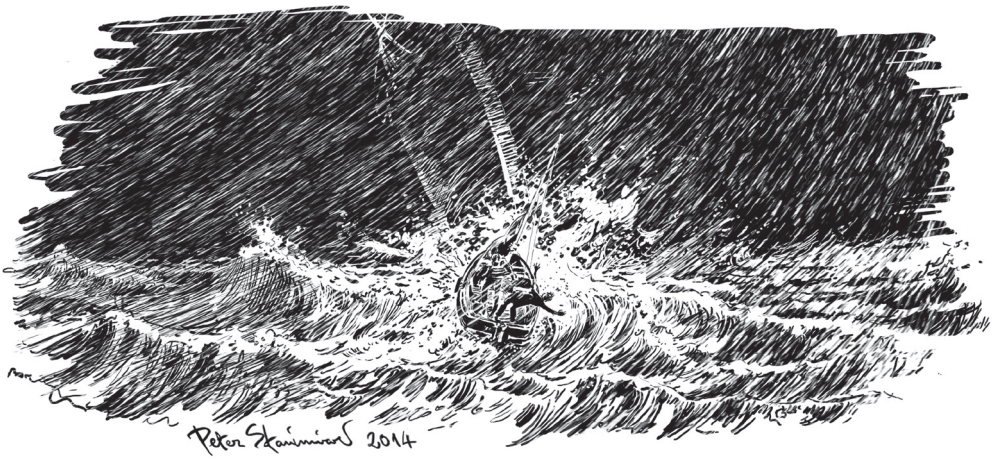

Предисловие

При завръщането ми в Съединените щати преди няколко месеца след редица необикновени приключения в Южния океан, а и на други места, които са описани в следващите страници, случаят ме въведе в обществото на няколко джентълмени от Ричмънд, щата Върджиния, които проявиха голям интерес към посетените от мен места и непрекъснато ме уверяваха, че е мой дълг да публикувам повествованието си. Аз обаче имах няколко причини да откажа – някои лични, засягащи само мен, други недотам. Едно от съображенията, които ме възпираха, бе, че през по-голямата част от пътешествието не си бях водил дневник и се страхувах, че няма да мога да възпроизведа само по памет достатъчно подробно и свързано описание, изглеждащо така правдиво, както би могло да бъде, без да се смятат естествените и неизбежни преувеличения, на които сме податливи, когато разказваме за събития, дълбоко поразили въображението ни. При

това случките, които щях да разкажа, бяха твърде удивителни, а по силата на обстоятелствата нямаше кой да ги потвърди (ако не се смята единственият свидетел, пък и той бе наполовина индианец), затова можех да се надявам само на доверието на семейството си и на тези мои приятели, на които не бях дал основание през живота си да се съмняват в искреността ми, докато широкият кръг читатели по всяка вероятност биха сметнали написаното от мен за безочливо и изобретателно съчинение. Въпреки това една от главните причини да не се съгласявам с предложенията на съветващите ме бе съмнението в собствените ми писателски способности.

Сред джентълмените от Върджиния, проявили най-дълбок интерес към разказите ми и особено към частта, засягаща Антарктическия океан, бе и господин По, станал неотдавна редактор на „Съдърн Литерари Месинджър", месечно списание, издавано от господин Томас У. Уайт в Ричмънд. Както и останалите, господин По настоятелно ми препоръчваше незабавно да подготвя пълно описание на всичко, което бях видял и преживял, и да се доверя на проницателността и здравия разум на читателите; той убедително ми доказваше, че колкото и неогладена да се получи книгата, самите грапавини, ако има такива, ще ѝ дадат още по-голяма възможност да бъде приета като правдиво изложение.

Независимо от тези доводи аз не се решавах да последвам съвета му. Тогава (виждайки моята незаинтересованост) той ми предложи да му позволя самият той да съчини със свои думи описание на по-ранните ми приключения, позовавайки се на изложените от мен факти, и да ги публикува в „Съдърн Месинджър", представени като литературно произведение. Тъй като нямах никакви възражения срещу това, се съгласих, но при условие да бъде запазено истинското ми име. В резултат в броевете на „Месинджър" за януари и февруари 1837 г. излязоха две части и за да се приемат непременно за белетристика, в съдържанието на списанието като автор бе отбелязан господин По.

Начинът, по който бе посрещната тази хитрост, най-после ме склони да се заема с последователно систематизиране и публикуване на въпросните приключения, тъй като открих, че макар издадената в списанието част от разказа да бе представена изобретателно във фантастичен дух, читателите изобщо не я възприемаха като фантазия – на името на господин По се получиха няколко писма, които твърдо изразяваха увереност в обратното. Оттук

стигнах до заключението, че фактите на повествованието ми сами по себе си красноречиво свидетелстват за своята истинност и следователно няма защо да се опасявам, че читателите ще проявят недоверие.

След това *exposé*[1] веднага става ясно каква част от това, което следва, е написан от мен; също така ще се разбере, че нито един факт от първите страници, написани от господин По, не е бил преиначен. Дори и за читателите, които не са преглеждали „Месинджър“, не е нужно да се посочва къде свършва неговата част и къде започва моята; разликата в стила ще се долови веднага.

Ню Йорк, юли 1838 г.
А. Г. Пим

[1] Изложение (фр.). – Б.пр.

Първа глава

Казвам се Артър Гордън Пим. Баща ми беше почтен търговец в крайморските дюкянчета на Нантъкет[1], където съм роден. Дядо ми по майчина линия беше адвокат с добра клиентела. На него във всичко му вървеше и беше направил успешни сделки с акциите на тогавашната нова банка в Едгартън. Така и по други начини беше успял да сложи настрана значителна сума. Струва ми се, че беше привързан към мен повече, отколкото към всеки друг, и се надявах да наследя по-голямата част от неговата собственост след смъртта му. Когато навърших шест години, ме изпрати в училището на стария господин Рикетс, еднорък джентълмен с доста чудати обноски, добре познат почти на всички, които посещават Ню Бедфорд. Когато станах на шестнайсет години, напуснах неговото училище, за да отида в академията на господин Е. Роналд горе на хълма. Тук се сближих със сина на господин Бърнард, морски капитан, който обикновено плаваше под флага на „Лойд и Вредънбург"; господин Бърнард също е много добре известен в Ню Бедфорд и съм сигурен, че има доста роднини и в Едгартън. Синът му се казваше Огъстъс и беше близо две години по-голям от мен. Бе излизал с баща си на лов за китове с кораба „Джон Доналдсън" и винаги ми говореше за приключенията си в южната част на Тихия океан. Често ходех у тях и оставах с него цял ден, а понякога и през нощта. Спяхме на едно легло и почти винаги чак до разсъмване той ми разказваше истории за туземците от остров Тиниан и за други места, които бе посещавал по време на пътуванията си. Накрая не можах да не проявя интерес към разказите му и постепенно

[1] Остров в Атлантическия океан край североизточните брегове на САЩ. – Б.р.

усетих огромно желание да тръгна по море. Имах яхта – „Ариел“, на стойност около седемдесет и пет долара. Беше с малка каюта и наподобяваше едномачтов платноход; забравил съм тонажа ѝ, но спокойно побираше десетина души. С тази яхта имахме луди и невероятни преживявания и когато си спомням за тях, за хиляден път се учудвам как съм оцелял.

Иска ми се да разкажа едно от тези приключения като въведение към по-дълга и по-важна история. Една вечер имаше събиране у господин Бърнард и към края на вечерта ние с Огъстъс бяхме доста пийнали. Както обикновено в такива случаи предпочетох да остана у тях, вместо да си ходя вкъщи. Стори ми се, че той заспа съвсем тихо (когато забавата свърши към един часа), без да спомене изобщо любимата си тема. Сигурно бе минал вече половин час, откакто си бяхме легнали, и вече почти задрямвах, когато той изведнъж се сепна и произнесе ужасна клетва – че няма да си легне заради всичките Артър Гордън Пимовци в този християнски свят, взети заедно, докато от югозапад духа такъв великолепен бриз. Бях изненадан, както никога дотогава – не знаех какво възнамерява, и мислех, че виното и силните питиета го бяха изкарали от равновесие. Но Огъстъс продължи да говори съвсем спокойно и обяви, че макар и да знае, че го смятам за пиян, никога през живота си не е бил по-трезвен. Добави, че му е противно да се търкаля в леглото като куче в такава прекрасна нощ и възнамерява да стане, да се облече и да се поразходи с лодката. Трудно мога да кажа какво ме обзе в този момент, но едва бе изрекъл тези думи, когато почувствах трескава възбуда и радост и реших, че лудата му идея е едно от най-примамливите и разумни неща на света. Вятърът беше почти ураганен, времето – много студено, тъй като бе краят на октомври. Въпреки това скочих въодушевен от леглото и извиках, че и аз като него съм храбър, че и на мен ми е противно да се търкалям в леглото като куче и съм готов не по-зле от всеки Огъстъс Бърнард в Нантъкет да се веселя и да се забавлявам. Облякохме се, без да губим време, и изтичахме до лодката. Бе привързана за стария прогнил пристан до склада за дървен материал на „Панки и сие“ и се блъскаше в грубите подпори. Огъстъс се метна в нея и взе да изгребва водата, която стигаше почти до половината ѝ. Като свърши, вдигнахме кливера и грота, дадохме пълен напред и смело се насочихме към открито море. Както казах, духаше силен вятър от югозапад. Нощта беше много ясна и студена. Огъстъс застана на щурвала, аз се настаних до мачтата на палубата откъм каютата. Потеглихме с голяма скорост и никой от нас не

каза дума, докато не оставихме кея зад нас. Едва тогава попитах моя спътник какъв курс възнамерява да държи и кога горе-долу смята да се върнем. Няколко минути той си свирукаше и накрая отговори троснато:

– *Аз* отивам в морето, а *ти* можеш да си се прибереш вкъщи, ако искаш.

Обърнах очи към него и веднага усетих, че въпреки привидното спокойствие е доста развълнуван. Виждах го ясно на лунната светлина – лицето му беше по-бледо от мрамор и ръката му трепереше толкова силно, че с мъка успяваше да задържи румпела. Разбрах, че нещо не е в ред, и това сериозно ме обезпокои. По това време почти не умеех да управлявам яхта и бях изцяло зависим от плавателните познания на моя приятел.

Вятърът внезапно се усили и ние бързо напускахме тихия залив, а все се срамувах да призная, че ме е страх, и вече половин час упорито мълчах. Все пак не издържах и казах на Огъстъс, че е по-добре да се върнем. Както преди, измина цяла минута, преди да ми отговори или поне да обърне внимание на моето предложение.

– След малко – каза накрая. – Има време, скоро ще се върнем.

Очаквах такъв отговор, но нещо в начина, по който бяха изречени думите му, ме изпълни с неописуемо чувство на ужас. Отново го погледнах внимателно. Устните му бяха посинели и коленете му така трепереха, че едва стоеше на крака.

– За Бога, Огъстъс! – извиках съвсем уплашен. – Какво ти е? Какво става с теб? Какво си намислил?

– Какво! – заекна той явно много учуден, като същевременно изпусна щурвала и падна на дъното на лодката. – Нищо няма, отиваме си в къщи, н-н-не виждаш ли?

Тогава проблесна цялата истина. Хвърлих се към него и го вдигнах. Беше пиян, зверски пиян и вече не можеше нито да стои, нито да говори или да вижда. Очите му бяха съвсем оцъклени и когато го пуснах отчаян, той просто се претърколи като пън в трюмната вода, от която го бях вдигнал. Очевидно вечерта беше изпил много повече, отколкото предполагах, и поведението му в леглото е било резултат от силното напиване – състояние, подобно на лудостта, често позволяващо на жертвата външно да наподобява държанието на човек, който се владее прекрасно. Хладината на нощния въздух обаче бе упражнила обичайното си въздействие; умствената му енергия бе започнала да се поддава на влиянието ѝ и обърканото усещане, което не-

съмнено бе започнал да изпитва заради опасното ни положение, бе спомогнало за ускоряване на катастрофата. Лежеше вече напълно безчувствен и нямаше никакви изгледи да се оправи в близките часове.

Трудно можете да си представите до каква степен бях ужасен. Изпитото неотдавна вино се беше изпарило, но бях станал двойно по-плах и нерешителен. Знаех, че изобщо не съм в състояние да се справя с яхтата и че при този свиреп вятър и силния отлив гибелта ни е неизбежна. Зад нас се надигаше буря, а нямахме нито компас, нито храна и беше ясно, че ако държим същия курс, ще изгубим от очи сушата преди разсъмване. Тези мисли, заедно с куп други, все така страшни, минаха през ума ми с шеметна бързина и за известно време така ме парализираха, че не бях в състояние да направя каквото и да е. Яхтата, предоставена на вятъра с неуправлявани платна, се носеше по вълните с ужасна скорост, като забиваше нос във водната пяна. За хиляден път се чудя как не се обърна, след като Огъстъс пусна кормилото, а аз бях твърде развълнуван, за да се сетя да го поема. За щастие обаче тя устояваше и постепенно започнах да си възвръщам самообладанието. Вятърът все така заплашително се усилваше и след всяко гмурване сякаш цялото море се стоварваше върху кърмата и ни заливаше целите. Не усещах почти нищо с вцепенените си крайници. Накрая в прилив на отчаяние се втурнах към грота и го свалих. Както можеше да се очаква, гротът прелетя над носа и след като се напои с вода, повлече мачтата, която едва не закачи борда. Само това ме спаси от мигновена гибел. Стоях под кливера и се носех по вятъра, час по час заливан от високи вълни, но не бях непосредствено застрашен от гибел. Взех щурвала и задишах по-свободно, понеже разбрах, че все още имаме шанс да се спасим. Огъстъс продължаваше да лежи безчувствен на дъното на лодката и тъй като имаше опасност да се удави (водата бе дълбока почти една стъпка там, където бе паднал), успях да го вдигна и да го закрепя седнал, като омотах въже през кръста му и го вързах за една халка на кабината. След като направих всичко, което можех да направя, както бях премръзнал и притеснен, се оставих в ръцете на Бога и реших да понеса каквото и да ми се случи – с цялата твърдост, на която съм способен.

Едва бях взел това решение, когато внезапно въздухът около яхтата затрептя от писък или рев, излизащ сякаш от гърлата на хиляди демони. Докато съм жив, няма да забравя ужаса, който изпитах в оня миг. Косата ми се изправи, почувствах кръвта да замръзва в жилите ми, сърцето ми съвсем

PETER
STAN
2014

спря да бие и без изобщо да вдигна очи, за да видя какъв е източникът на моята тревога, изведнъж се строполих в несвяст върху тялото на моя приятел.

Когато се съвзех, открих, че се намирам в каютата на голям китоловен кораб („Пенгуин“) на път за Нантъкет. Над мен се бяха надвесили няколко души, а Огъстъс, по-блед от смъртник, усърдно ми разтриваше ръцете. Възклицанията му на благодарност и радост, когато ме видя да отварям очи, предизвикваха ту смях, ту сълзи сред присъстващите груби наглед хора. Чудото на нашето оцеляване скоро бе изяснено. Върху нас бе връхлетял китоловен кораб, опънал срещу вятъра всички платна, които дръзнал да вдигне на път за Нантъкет, при това под прав ъгъл с нашия курс. Няколко души наблюдавали от борда, но забелязали лодката едва когато сблъсъкът бил вече неизбежен. Онова, което така ужасно ме уплаши, са били предупредителните им викове, когато ни видели. Разказаха ми, че грамадният кораб минал с такава лекота през нас, с каквато нашата яхта би прегазила перо, без ни най-малко да попречи на неговия ход. От палубата на жертвата не прозвучал човешки глас – чул се само лек стържещ звук, примесен с воя на вятъра и водата, когато крехката лодка, която потъвала, се отрила за миг в кила на своя рушител – и толкова. Като взел нашата яхта (която, както си спомняте, бе изгубила мачтата си) за някаква зарязана на произвола на морето стара черупка, капитанът (И. Т. В. Блок от Ню Лъндън) настоял да продължат пътя си, без да се занимават повече с този въпрос. За щастие двама от наблюдателите се заклели, че видели човек на щурвала, и заявили, че той все още може да бъде спасен. Възникнал спор, при който Блок се ядосал и заявил, че „не е негова работа да бди за разни черупки, а корабът не бива да изменя курса си за всяка подобна дреболия и че ако някой е прегазен, това си е лично негова грешка и може да се удави или да върви по дяволите“ – и други приказки от този род. Тогава Хендърсън, първият помощник-капитан, се заел с въпроса, защото подобно на целия екипаж бил справедливо възмутен от безсърдечната жестокост на тази реч. Чувствайки подкрепата на хората, той открито казал на капитана, че го смята достоен за бесилката и че няма да се подчини на заповедите му дори ако бъде обесен в мига, когато кракът му стъпи на сушата. Отстранявайки капитана (който пребледнял и не казал нищо), той закрачил към щурвала и като го поел, дал заповед с твърд глас: „Дясно на борд!“ Моряците изтичали по местата си и корабът умело извил. Всичко това отнело близо пет минути и те предположили, че е малко вероятно някой да бъде

спасен, ако изобщо има човек в лодката. Все пак, както читателят вече знае, двамата с Огъстъс бяхме спасени и за нашето избавление сякаш бяха допринесли две от онези почти непонятни сили на добрата съдба, приписвани от мъдреците и благочестивите на особената намеса на Провидението.

Още докато корабът лавирал, помощникът спуснал малката лодка и скочил в нея заедно с още двама души – предполагам със същите, които казали, че са ме видели на щурвала. Те тъкмо били напуснали подветрената страна (луната все още светела ярко), когато корабът силно и продължително се наклонил от вятъра, и в същия миг Хендърсън, скачайки от мястото си, изкрещял на екипажа: „Назад!“ Не казал нищо друго, само викал: „Назад! Назад!“ Моряците насочили лодката възможно най-бързо назад, но през това време корабът се бил извъртял и потеглил напред, макар че всички на борда правели огромни усилия да свалят платната. Въпреки големия риск помощник-капитанът се вкопчил здраво в металната обшивка на корпуса веднага, щом се изравнили с него. Ново силно накланяне издигнало дясната страна на кораба над водата – почти до кила – и тогава причината за безпокойството му се изяснила напълно. Моряците видели човешко тяло, вкопчено по доста странен начин в гладкото и лъскаво дъно („Пенгуин“ е обшит и обкован с мед); това тяло се удряло силно в него при всяко разклащане на корпуса. След няколко безуспешни опита, докато корабът се люшкал и съществувала непосредствена опасност яхтата да бъде потопена, накрая ме освободили от бедственото положение и ме вдигнали на борда – излиза, че това било моето тяло. Изглежда, когато корабът е преминал над мен, съм се натъкнал на един от дървените болтове, пробили медта, който ме е притиснал по много странен начин към дъното. Главата на болта, пробила яката на зеленото ми сукнено сако, бе минала през врата ми и бе излязла между две сухожилия точно под дясното ухо. Веднага ме сложили на легло, макар и да изглеждало, че животът окончателно ме е напуснал. На борда нямало лекар. Независимо от всичко капитанът се отнесъл към мен с голямо внимание – предполагам, за да оправдае в очите на екипажа жестокото си поведение от първата част на приключението.

Междувременно Хендърсън отново се отделил от кораба, въпреки че вятърът вече духал почти с ураганна сила. Не минало много време, когато попаднал на отломки от нашето корито и един от хората с него започнал да го убеждава, че от време на време долавя викове за помощ сред воя на

бурята. Това накарало упоритите моряци настойчиво да търсят повече от половин час, въпреки че капитан Блок непрекъснато им давал сигнали да се връщат и че за една крехка лодка всеки миг във водата бил непосредствена и смъртоносна опасност. Наистина, почти невъзможно е да си представим как малката лодка, в която са били, изобщо е успяла да избегне гибелта. Тя обаче бе китоловна и както по-късно можах да се убедя, бе снабдена с понтони, каквито имат някои спасителни лодки, използвани по крайбрежието на Уейлс.

След като напразно търсили горе-долу толкова време, колкото вече казах, решили да се върнат обратно на кораба. Само миг след това от някакъв тъмен предмет, който минал бързо край тях, се надигнал слаб вик. Те го последвали и скоро го настигнали. Оказало се, че е палубата на „Ариел". Недалеч от нея Огъстъс с последни сили се борел с вълните. Когато го догонили, разбрали, че е привързан с въже към плаващо дърво. Спомняте си, че самият аз бях завързал това въже около кръста му и го бях прикрепил към една халка, за да го държа изправен. Оказа се в последна сметка, че с това съм спасил живота му. „Ариел" не беше солиден съд и при потъването веднага се бе разпаднал на парчета. Както можеше да се очаква, силата на нахлуващата вода бе изтръгнала изцяло палубата от главните греди и тя бе изплавала (без съмнение заедно с други отломки) на повърхността, а Огъстъс, вързан за нея, бе избягнал ужасната смърт.

Изминал повече от час, откакто бил вдигнат на борда на „Пенгуин", преди да може да разкаже за себе си или да му обяснят какво нещастие бе сполетяло нашата лодка. Най-сетне се свестил и разказал много от преживяванията си във водата. В първия миг, когато се почувствал донякъде на себе си, открил, че се намира под повърхността и че се върти с неописуема скорост, здраво омотан три-четири пъти с въже. След малко усетил, че се издига бързо нагоре, но главата му силно се ударила в нещо твърдо и той повторно изпаднал в безсъзнание. Когато отново се съвзел, можел да владее донякъде разсъдъка си, макар все още замъглен и до голяма степен объркан. Вече разбирал, че е станала някаква злополука и че е паднал в морето, макар че устата му била над повърхността и донякъде дишал с лекота. Навярно в това време палубата се е носела бързо по вятъра и го е влачила след себе си, както е бил по гръб. Разбира се, в такова положение, стига да можел да се задържи, е щяло да бъде невъзможно да се удави. След малко една вълна го изхвърлила напряко на палубата и той се помъчил да се задържи там, като от време на

време викал за помощ. Точно преди да го открие господин Хендърсън, той се принудил да се отпусне поради изтощение и падайки в морето, сметнал, че е безвъзвратно изгубен. По време на цялата тази борба не си спомнял дори за миг нито за „Ариел“, нито за каквото и да е друго, свързано с причината за бедствието. Смътно чувство на ужас и отчаяние обзело цялото му тяло. Когато накрая го измъкнали, разумът му бил доста отслабнал и както казах вече, трябвало да мине повече от час на борда на „Пенгуин“, преди да осъзнае напълно положението си. Аз пък съм бил изтръгнат от състояние, близко до смъртта (напразно опитвали какво ли не в продължение на три часа и половина), след енергичен масаж с вълнени парцали, потопени в горещо масло – процедура, предложена от Огъстъс. Раната на врата ми, макар и грозна на вид, всъщност се оказа маловажна и аз скоро се възстанових.

„Пенгуин“ влезе в пристанището към девет часа сутринта след борба с една от най-свирепите бури, които някога са се разразявали край Нантъкет. Двамата с Огъстъс успяхме да се появим у господин Бърнард навреме за закуската, която за щастие малко закъсня поради увеселението предната вечер. Май всички на масата бяха твърде изморени и не забелязаха измъчения ни вид – разбира се, нямаше да устоим на по-внимателно оглеждане. Учениците обаче могат да вършат чудеса в областта на измамата и аз искрено вярвам, че никой от нашите приятели в Нантъкет не е изпитвал и най-малкото подозрение, че ужасната история, разказана от някои моряци в града, за това, как налетели на лодка в морето и удавили трийсет-четирийсет клетници, има нещо общо с „Ариел“, с моя другар или с мен. Оттогава двамата често разговаряхме за това и винаги потръпвахме от ужас. При един от нашите разговори Огъстъс откровено ми довери, че през целия си живот не бил изпитвал такова унищожително чувство на уплаха, както когато на борда на малката ни лодка изведнъж разбрал степента на опиянението си и усетил как се губи в неговата власт.